

Tilsælbe, at afgjøre, om disse Vedtægter i sig selv ere lovlige eller ulovlige. Naar vi ikke sige et Ord mere om dem, end at de ere Vedtægter, og ikke nævne et Ord om, at de skulle staae i et specielt, i et andet Forhold til Domstolene end som Vedtægter, saa følges de Regler, som nu bestaae: Loven overalt, de underordnede Bestemmelser, forsaavidt som de ere bindende indenfor den snevne Kreds, og da kun forsaavidt som de i deres eget Indhold ere lovlige. Naar vi derimod gaae en anden Vej, komme vi om ikke absolut ind paa et saaligt og farligt Gebeet, saa dog saa nær et saadant, at det er bedst at undgaae det, thi da komme vi til at udtale, at der i Vedtægterne ligger Noget, der kunde haandhæves lige overfor den almindelige Lovgivning, og den Tvivl, som derved kunde opstaae, den skulle vi ikke bidrage til at indføre. Den ærede Minister har meget rigtig sagt, at han ikke for sit Vedkommende og ikke for denne Betydnings Skyld behøver Andringssforslagene, og vi gjøre derfor rettest i ikke at indføre dem. Det ærede Medlem, der har stillet dem, har sagt, at det, der blandt Andet havde bevæget ham dertil, det er, at i § 2 staaer, at „de af Justitsministeren stadfæstede Vedtægter skulde for den Tid nærværende Lov gjælder være bindende for de vedkommende Byers og Landsognes Beboere“, og han siger, det er ikke nok, at de ere bindende for Beboerne; men der staaer i det næste Stykke i samme Paragraph: „Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Amtmændene og Politimestrene ere forpligtede til at vaage over Vedtægternes nøiagtige Efterlevelse“; de ere altsaa ved denne samme Paragraph gjorte bindende for Politimyndigheden. Dersom nu Myndighederne ikke nøiagtig vaage over Vedtægternes Opretholdelse, saa træde Borgerne frem for Domstolene og sige: Dyrigheden har overtraadt Vedtægten, og det kan da ikke paa nogen som helst Maade nytte, at de administrative Myndigheder ville prøve paa at sige: saaledes er vor Fortolkning og derefter have vi handlet, thi Domstolen træder til og siger: I Vedtægten selv, støttet til den almindelige Lovgivning og dens Begreb, ligger den og den Betydning, og Administrationen, Politimestrene eller hvem-

somhelst, er ved at fortolke den paa anden Maade gaaet udenfor denne Betydning; og har altsaa ikke nøie vaaget over Vedtægternes Overholdelse, men overstredet den. For at naae dette behøve vi ikke at tilføie Noget. Men vilde det ærede Medlem have naaet dette alene og ikke Andet, saa skulde han i det første Stykke have foreslaaet, at der udgik alt Andet end de Ord: de af Justitsministeren stadfæstede Vedtægter læses til Thinget og bringes paa anden hensigtsmæssig Maade til offentlig Kundskab, thi saa stode Vedtægterne ganske simpelt som Vedtægter og saa kom ikke det af ham anførte Tvivlsmaal frem — der forøvrigt for mig ikke er noget Tvivlsmaal — at de kun skulde være bindende for Borgerne. Men naar Vedtægterne ere bindende for Borgerne og Bestyrelsen, Administrationen, saa kan jeg ikke indsee, hvem de forøvrigt skulde være bindende for, medmindre det er det ærede Medlems Mening, at de tillige skulde være bindende for Domstolene; men saa siger jeg: de skulde kun være bindende for Domstolene som Vedtægter og dertil behøves der aldeles ikke nogen ny Til sætning til Paragraphen. Derved, at de ere Vedtægter, ere de bindende som Vedtægter, og vil man have sat Noget til, saa er det, fordi man vil gjøre dem til noget Mere end Vedtægter; ere de som Vedtægter ikke tilstrækkelige for at naae det Maal, man vil, saa er det en Lov, man vil skabe ad Vedtægternes Vej. Ingen af Delene troer jeg, der her kan være Thingets Mening, og vi fremkalde aldeles ingen Vanfseligheder — det have vi jo hørt af den høitærede Justitsminister — ved at lade være at stemme for Underandringsforslagene; men vedtage vi dem, saa indføre vi blot ad indireccte Vej, ved en Omskrivning, de Bestemmelser, som Udvalget har foreslaaet at tage ud, de Bestemmelser nemlig, som med tydelige Ord udtale, at Communerne i Forening med Justitsministeren skulde kunne give Love; men dette er Noget, som Thinget, efter min Overtydning, ikke under nogen Omstændighed skal give sin Indvilligelse til; kun Kongen og Rigsdagen i Forening skulde give Love og alt Andet skal blive paa det underordnede Gebeet, som communale Love, det som man nu kalder Vedtægter og som, ligeoverfor